«ՓՈՐՁԸ ՓՈՐՁԱՆՔ ՉԷ»

«Արցախ» հայրենակցական բարեգործական միություն էր եկել Հադրութի շրջանի Խծաբերդի Ղոշաբլուղի տարրական դպրոցի վարիչ Սերյոժա Ջավադյանը և բորբոքված խոսում էր այն մասին, թե տարիներ առաջ փակված դպրոցի շենքի վերանորոգումը չի կարողանում գլուխ բերել, թեև 1989 թ. օգոստոսից սկսած թակել է շրջանային թե՛ կուսակցական և թե՛ իշխանության դռները։ Իսկ «հոգատար մարդիկ» տարիներ առաջ քանդել, տարել էին լքված դպրոցի շենքի դռներն ու լուսամուտները, հատակն ու առաստաղը, թողնելով միայն թիթեղապատ տանիքն ու քարե պատերը։ Իսկ դպրոցի վարիչը (մասնագիտությամբ շինարար), լինելով Սիսիանի բնակիչ, հայրենասիրական մղումով, ընտանիքով տեղափոխվել է այդ գյուղը և փորձել հարություն տալ մարած դպրոցին։ Եվ 1989 թ. իր ուժերով վերանորոգել է մի դասասենյակ ու սկսել դասեր անցկացնել առաջին, երկրորդ, երրորդ դասարանների մի քանի աշակերտների հետ։ Եղածն այդ էր, որոնցից երեքն էլ իր դպրոցահասակ երեխաները։

Իսկ այս տարվա սեպտեմբերին աշակերտները պիտի բաժանվեին ըստ դասարանների, սակայն դրա համար պետք էին դասասենյակներ։ Եվ ահա ոչ ոք չի ուզում ձեռք մեկնել հայրենանվեր նախաձեռնությանը։ Եթե շրջանային լիազորված անձինք անուշադրության են մատնում, ապա նրանց անտարբերությունը ինչ-որ տեղ հասկանալի է։ Բայց գյուղական խորհրդի նախագահ Լյովա Բաղալյանը, որն ի պաշտոնե պարտավոր է ոչ միայն օգնել, այլև նախաձեռնել, իսկ կոլտնտեսության նախագահը պետք է օգնեին և նորոգման աշխատանքները կատարել տալ, մեկը մյուսին գերազանցում են լռությամբ։ Եվ դպրոցի վարիչը դիմում է «Արցախ» հայրենակցական բարեգործական միությանը, ասելով.

«Դե ձեզ էլ փորձենք, փորձը փորձանք չէ»։

ԻԼՅԱ ՄԻՔԱՅԵԼՅԱՆ